

[Morten Lange.]

lægningsrådet har været, skal vi sige lidt for pessimistisk, hvad angår behovet. Det er den slags sager, hvor man, hvis man er meget vred, kan tage mindretal. Jeg nævner det blot her som en generel bemærkning. Det var ret typisk for arbejdet med den omtalte planskitse, at på et eller andet tidspunkt bredte der sig en eller anden pessimisme med hensyn til, om tallene i prognoserne nu ikke var for store, og det medførte, at man på en række områder vistnok var lidt mere tilbageholdende, end udviklingen vil vise havde været rimeligt. Dette være blot sagt, fordi det kan ske, at der dukker andre citater op.

Hvad angår sagens realitet, er det, som om behandlingen her begynder at minde om en slags ændret planlægning med en slags mening i. Der har fra begyndelsen, også dengang vi behandlede dette som lovforslag, efter min mening været lidt for meget tendens til — jeg sagde det også dengang — at overføre noget, der svarede temmelig præcist til noget eksisterende, og det har nok ikke været nogen klog ting. Hvis man har lagt det alt for meget til grund for planlægningen, så er det nok en af årsagerne til skibbruddet. Jeg skal ikke kunne sige det i detaljer, for enkelthederne har jo været henlagt til særlige udvalg. Men det ville ikke undre mig, om vi efterhånden finder ud af, at en lang række af de ideer, som i realiteten lå bag ved ønsket om en særlig landbrugspræget skoleenhed i Odense, i virkeligheden simpelt hen nødvendigvis må gennemføres i forbindelse med Odense universitet, hvis vi skal have en rimelig udbygning af det. Måske — hvis vi skal vende tilbage til det, som hedder det grundtvigske lyssyn, som man jo en gang imellem føler trang til at vende tilbage til — måske vi i udvalget kan få angivet retningslinjer for noget sådant, så vi kunne bevare og udbygge nogle af de positive ideer, som var fremme i behandlingen sidst. Hvis vi kan nå så vidt, så kan jeg såmænd leve med, selv om man tager dørskiltet af forestillingen, men jeg vil meget gerne have, at de gode ideer, der var fremme ved behandlingen sidst, til gengæld får næring og bliver til noget. Så skal jeg altså akkviescere ved, at der måske kommer til at stå et eller

andet på dørskiltet, som ikke var det, jeg havde tænkt mig.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om centre for højere uddannelser og Københavns universitets placering.

(Lovforslaget (nr. 228) findes i tillæg A. sp. 4561, fremsættelsen i tidenden sp. 4755).

Lovforslaget sættes til forhandling.

K. B. Andersen: Den første betingelse for, at der kan komme noget ud af det forslag, vi her behandler, er, at vi gør os klart, at det ikke alene er et forslag om universiteter, ja, jeg er lige ved at sige, at det ikke engang først og fremmest er et forslag om universiteter. Det er et forslag, der, efterhånden som det får praktiske virkninger ude i hverdagens Danmark, vil få en meget afgørende indflydelse på det danske samfunds udvikling i almindelighed. De spørgsmål, som forslaget rejser med vældig styrke for alle, der kan se perspektiverne i det og læse mellem linjerne, er bl. a. følgende: skal Danmark trækkes endnu mere skævt, end det er i forvejen? Er regionsplanlægning bare noget, vi taler om, men som vi ikke vil gøre en virkelig indsats for, når lejlighed byder sig? Er det Jylland, der ligger afsides i forhold til København, eller er det København, der ligger afsides i forhold til det øvrige land, først og fremmest Jylland? Det var jo nok en fejl, at hovedstaden ikke blev flyttet længere vestpå, da vi mistede Skåne, Halland og Blekinge; det har vi haft mange besværligheder af.

Et forslag om placering af de kommende universitetscentre byder en enestående lej-